

Kristin Clemet-kronikk

Enighet i innvandringspolitikken?

Av Erik Gjems-Onstad, Asker

I Aftenposten 29.9. har Kristin Clemet en kronikk hvor hun antyder hva man kan bli enige om i innvandringspolitikken.

Kronikken virker like naiv og bevisstløs som vår innvandringspolitikk har vært helt siden de første fattige, arbeidsløse pakistanske analfabeter begynte å strømme over våre grenser i 1968. Noen mente at vi hadde bruk for dem, andre at vi måtte hjelpe dem, mens atter andre mente at vi øyeblikkelig burde sende dem tilbake.

Da Stortinget første gang diskuterte denne innvandringen, var det bred enighet om at vi måtte ha en innvandringsstopp, og den ble vedtatt i 1975.

Politiske flyktninger skulle få asyl i Norge, men det er bare ca. 2 % av dem som er kommet hit, som har vist seg å være virkelige politiske flyktninger. I tillegg besluttet man å ta inn de såkalte kvoteflyktninger (senere overføringsflyktninger) fra FNs flyktningeleirer. Dette var i den naive tro at man skulle løse verdens flyktningeproblemer og at flyktningene ville bli lykkelige i Norge.

Begge disse forutsetninger viste seg å være temmelig gale, men statusen som kvoteflyktning ble en verdifull salgsvare.

Men det er reglene om oppholdstillatelse på humanitært grunnlag og regelen om familiejenforening som har vært grunnlaget for den omfattende innvandring som stadig flere reagerer mot. Det forundrer meg at ikke Kristin Clemet har oppfattet at utenom de ledende partipolitikeres krets er det en stadig sterkere reaksjon mot masseinnvandring og det såkalte flerkulturelle samfunn som hun tror at alle aksepterer i dag.

Min erfaring er den stikk motsatte: Blant folk flest er det en stadig stigende reaksjon mot at Norge skal bli et flerkulturelt samfunn.

Selv har jeg i en årrekke kjempet mot denne utvikling, og min erfaring er at stadig flere viser takknemlighet for dette, og vil at våre politikere skal gjøre sitt ytterste for å hjelpe flest mulig av dem som har kommet hit i løpet av de siste 20-25 år tilbake til sine egne fedreland. En betydelig del av det norske folk ønsker dem ikke her, og motsetter seg bestemt at Norge skal bli et flerkulturelt samfunn.

Erfaringer fra andre land hvor nasjonale, etniske og religiøse motsetninger fører til borgerkrig, gjør at det slett ikke er enighet om Kristin Clemets punkter, bortsett fra at de som har vært i fremste linje mot innvandring, vil være enige med Kristin Clemet i at det er farlig å hausse opp en stemning mot enkelte av våre medmennesker.

Men det Kristin Clemet og hennes meningsfeller synes å glemme, er at dette gjelder også oss som har gått inn for en strengere innvandringspolitikk og derfor stemples som rasister, fremmedfiendtlige og det som verre er. Det er ikke bare innvandrere og fremmede som skal tolereres. Også vi som har en annen oppfatning enn Kristin Clemet og hennes meningsfeller, bør vel også oppleve en viss toleranse.

Et nærliggende eksempel er nettopp ansettelses som Kristin Clemet nevner. Et flertall av norske arbeidsgivere ønsker ikke å ansette folk med utenlandske navn, annen hudfarve eller fremmed aksent. Gunnar Berge vil tvinge disse arbeidsgiverne, og Kristin Clemet synes å være enig med ham. Vi er imidlertid mange som mener at dette er en fullstendig gal vei å gå. Vi mener at norske politikeres oppgave er å ivareta Norges og nordmenns interesser.

Utlendinger i Norge får nøyse seg med å stille bak i køen. Dette bør etter manges mening gjelde, selv om våre politikere har vært så liberale at de har gitt 220 000 oppholdstillatelser i Norge.